

عنوان مقاله:

بررسی نقش معماری ایران، هنر و ادبیات

محل انتشار:

پانزدهمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

سهیل جیلی پیما - کارشناس ارشد معماری و مدرس دانشگاه معماری و هنر پارس

سید مهدی محمدی - دانشجوی معماری دانشگاه معماری و هنر پارس

خلاصه مقاله:

بی شک تنها راه نجات جامعه از این گسستگی و گسیختگی با هنر اصیل خود، هنر به مثابه امری متعالی و معنوی، رجوعی دوباره به همان ارزش ها و معیار هایی است که با به اصطلاح مدرن شدن آن ها را به فراموشی سپرده ایم و منفعلانه به دنبال جایگزین هایی الکن و عبث میگردیم، در صورتی که دیگر ناکارآمدی این دسته از آثار و تولیدات بر همگان مبرهن و مشخص است. وقت آن است تا با نگاهی به تاریخ خود به این فهم برسیم که دلایل بوجود آمدن مفهوم هنر ایرانی و به طور مشخص معماری ایرانی و اصیل بی دلیل یا تصادفی نبوده است بلکه دقیقا علت غائی آن چیز است که در این مقاله از آن به عنوان درمان وضع هنر امروز تعبیر میشود. معماری که در طول صد ها سال هر روز خود را بازآفرینی کرده و به نقشی بی بدیل نه تنها در ایجاد فضایی برای زندگی، بلکه فراهم کردن بستری برای تجلی زیبایی و تعالی روح درآمده است. به قدری کامل که نه بتوان چیزی بدان اضافه یا چیزی از آن کم کرد. اما در حال حاضر معماری مذکور طوری از مسیر درست و رسالت اصلی خود منحرف شده که نه تنها دیگر نقشی سازنده ندارد، بلکه همچون شوره زاری است که کاشت بذری سالم تقریباً در آن غیرممکن می نماید. در نهایت بازگشت به هنر مهرازی (معماری) اصیل ایرانی که در تعادل با فرهنگ ایرانی، زیبا و با اصالت، پایدار و همگام با محیط، موفق در رفع نیاز های کاربر و از همه مهم تر نو و غنی بوده است، یک انتخاب نیست بلکه یک باید جدی میباشد.

کلمات کلیدی:

معماری، هنر، زبان، ادبیات، هنر مدرن، شعر کلاسیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1439256>

